

מופץ
 ב-16,000
 עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש ע"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

 העלון מוקדש
 לרפואת:
רוחמה חנה בת חיה שרה
אילה חן בת אודליה בתושח"י

חברותא לדרך

יש עניין שיתפך הכול לאורה!

"ראה אנכי נותן לפניכם היום" -

הקשה האור החיים למה נאמר "ראה אנכי" לשון ראייה ולא לשון דע או שמע?

וכן בפרשת ניצבים: "ראה נתתי לפניך וכו'" בלשון ראייה?

ואפשר לפרש שפרשת ראה היא הפרשה שנכנסים איתה לחודש אלול - חודש הרחמים והסליחות, נוטריקון "ראה" - "ראה אלול הגיע", וזה זמן מסוגל לפתיחת הלב לערוך חשבון נפש על מה שהיה כל השנה והקבלות שלעתידי.

כשאדם עושה זאת, מגלה בעצמו נקודות שפלות - הוא נרתע, מתכחש ומדחיק.

אפשר להסביר שהמילה "ראה" בהיפוך אותיות זה "האר" - תאיר כך ותבין שאותו חושך שאתה רואה על עצמך, תהפוך אותו ותראה שיש בו אור גדול.

וכמו שהבעש"ט אומר: שבכל נקודה שלילית ה' טמן בה אור גדול! תאווה - לאהבת ה'. כעס - שמחה והתלהבות בעבודת ה' וכן הלאה...

ואחרי שתעבוד כך ותתפלל על זה שה' יזכה לך להאיר את הנקודות האלו - תגלה כמה באמת רחמי ה' עליך. ומכוח זה תגיע ל"אנכי" ותראה כמה האנוכיות תפסה אצלך מקום.

וכיוון שאחזת מעצמך ולקחת הכול לעצמך - לכן הגעת לאותו חושך.

ולכן, החשבון נפש האמיתי הוא לחזור בתשובה מ"האנכי" שלו שגרם לכל זה.

וברגע שמודה על האמת - עשה תשובה מעליה.

תשובה - תשוב ה': אתה באמת שב אל ה', ולא רק מהעבירות, כי העבירות הן תוצאה של ההתרחקות מה'. ובמכת חושך נאמר: "ולכל בני ישראל היה אור במושבונם". אפשר לומר: ברגע שאדם מתיישב עם עצמו בתוך החושך - ולא נבהל, אלא מקבל - הוא רואה כמה אור גדול יש בו.

נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום.

שבת שלום,
 הר' נריה קטרי

פנינים על הפרשה

צדקה וחסד מתוך ענוה

כי ירחיב ה' אלוקיך את גבולך (יב, כ)

כתוב במדרש רבה, אם אדם רוצה שה' ירחיב את גבולו, עליו לתת צדקה, וכך נאמר במשלי (יח, טז) "מתן אדם ירחיב לו, ולפני גדולים יעמוד".

מספר המדרש על אבא יודן שהיה רגיל לתת צדקה ביד רחבה. לימים ירד אבא יודן מנכסיו ונעשה עני.

באחד הימים באו חכמים לאסוף צדקה לעניים בשוק. ראה אותם אבא יודן, הלך והטמין עצמו בביתו כמה ימים, משום שהתבייש שאין לו מה לתת להם. ראתה אשתו כך ושאלה אותו, מפני מה לא ירדת לשוק כבר שני ימים? אמר לה: רבותינו באו לאסוף צדקה לפרנס עמלי תורה, ואין לי מה לתת להם, אני מתבייש לרדת לשוק.

אשתו שהייתה אוהבת את המצוות אמרה לו: נשארה לנו שדה אחת, נמכור את חלקה וניתן לצדקה. הלך אבא יודן ועשה כן, נתן להם את הכסף שקיבל בסך חמישה זהובים וביקש מהם שיתפללו עליו. בירכוהו חכמים ואמרו לו "המקום ימלא חסרונך". ואכן, לאחר זמן מה חרש אבא יודן את חלק השדה שנשאר ברשותו ומצא אוצר גדול, ממנו העשיר הרבה יותר משהיה בתחילה.

נל
הצדקה
ש ע ש ה
עד אותו זמן
היה בחסד ה'
שנתן לו את
הכסף והעשירות
שממנה הביא
לצדקה, ואין
שום
שליטה על
זה.

כשנודע לאבא יודן שחכמים מחפשים אותו, הלך אליהם ונתן להם אלף זהובים לצדקה והודה להם על שהתפללו עליו. אומר המדרש שאבא יודן זכה לעשירות והרחבה בזכות

הצדקה שעשה.

אולם קשה, מדוע היה צריך אבא יודן לעבור את כל המסלול הקשה הזה, לרדת מנכסיו ולהיות עני, ולעלות שוב לגדולה בזכות מצות הצדקה שנתן, הרי הוא היה רגיל לתת צדקה גם בהיותו עשיר.

התשובה היא שמן השמיים רצו שהצדקה שעושה אבא יודן תהיה נקייה מתחושת 'גאווה' והרגשה של 'אני הנותן והמשפיע', ועל כן העבירוהו 'סדרת שיעורים' שמהם הבין שגם הרצון וגם היכולת לתת צדקה הם מאת ה'.

לכן בתחילה הורידוהו מנכסיו ולקחו ממנו את היכולת לתת צדקה.

כך ראה בחוש שכל הצדקה שעשה עד אותו זמן היה בחסד ה' שנתן לו את הכסף והעשירות שממנה הביא לצדקה, ואין לו שום שליטה על זה. ורק אם ייתנו לו מלמעלה, יוכל לתת לאחרים.

ובשעה שנספן אבא יודן בתוך ביתו מבושה שאין לו מה לתת לצדקה, אמרה לו אשתו שיש להם מה לתת צדקה - את השדה שנותרה להם. וצריך להבין מדוע אבא יודן לא חשב מעצמו למכור את השדה ולהביא מהכסף לעניים, האם רק אשתו זכרה שבעצם יש להם עוד שדה?

אלא, רצו להראות לו נקודה נוספת: איך גם את ה'רצון' שהיה לו כל השנים להשפיע ולתת, מזכים לו משמיים, והוא מטבעו לא רוצה כלל לתת צדקה. והראיה לכך, שהייתה לו שדה והוא לא חשב לרגע להשתמש בה לצדקה, רק אחרי שאשתו 'הזכירה' לו שיש להם שדה, אז הסכים לתת אותה לצדקה.

ואכן, כאשר הפנים אבא יודן שהוא מצד עצמו לא יכול ולא רוצה לתת צדקה, וכל הצדקה שעשה במשך השנים זיכה לו ה' יתברך, מיד החזירו לו את כל השפע הגדול, ונהיה עשיר גדול יותר ממה שהיה בתחילה.

שבת שלום.

בידיים שלך לשנות חיים!
הצטרף גם אתה
להפצת העלונים של דרך הבעל שם טוב

עומרי: 052-7163882 | אברהם: 052-2258276

זמני השבת			
ח"פ	ניסה	ציאה	ר"ת
20:28	19:56	18:50	ח"פ
20:28	19:56	18:55	תל אביב
20:26	19:54	18:39	ירושלים
20:27	19:55	18:48	באר שבע

“ביקורת שלא באה עם אמונה – היא כבר לא תוכחה, היא קבורה.” (מתוך השיחה)

לבקר בהיכלו

רובנו יודעים לבקר, מעטים יודעים לרפא. משה רבנו, יעקב אבינו – אפילו הם פחדו מתוכחה. אז איך בכל זאת אומרים מה שכואב – בלי לקבור את הלב של השני?
שיעור שמלמד מתי לשתוק, איך לדבר – ואיך לבנות אהבה בבית?

ישנם כמה סוגים של ביקורת: ביקורת בונה, ביקורת הרסנית, ביקורת עצמית ועוד. אני אפתח עם משפט קצת מזעזע, אבל הכרחי: אישה שמעירה לבעלה זה המעשה הכי טיפשי והכי לא חכם שיכול להיות, למה?

מסיבה פשוטה!

כשהיא מעירה לו הוא מרגיש השפלה. ומי שמשפיל אותי, אני אוטומטית לא אוהב אותו, אני אחפש לי כבר מישהו אחר שיאהב אותי, אני אחפש לי מישהו אחר שיכבד אותי ויאהב אותי. כפי שאני.

אתם יודעים איפה זה כתוב?

בחומש דברים. כל חומש דברים הוא תוכחה. משה רבינו מוכיח את עם ישראל. הוא הוכיח את עם ישראל שלושים יום לפני פטירתו.

משה רבינו ידע שתוכחה משפילה. אף אדם לא יכול לשאת ביקורת, כמה חכמה צריך לדעת כדי להוכיח.

לכן משה רבינו דוחה את התוכחה שלושים יום לפני הפטירה. אולי בשעה הזאת שאני כבר עומד להסתלק מן העולם אתם לא תפתחו כלפי שנהא, כי אני כבר מסתלק אז כבר יותר קל לקבל מאדם שמסתלק מן העולם.

ממי למד את זה משה רבינו?

מיעקב אבינו. ליעקב היה בן צדיק יסוד

כל מה שחשוב לכם דרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב:
050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי
של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900

להקדשת עלון
ולתרומות:
052-225-8276

מענה אנושי
א'-ה' בין השעות
9:00-15:00
בטלפון: 055-9814913

קבלת עלון וחיזוקים
ישיבות למייל:
derech.alon@gmail.com

קו סיפורי הילדים:
08-919-0090

בחסות: הדרך לבית משלך
053-3150162 ישראל משכנתאות

עולם בשם ראובן, “ראובן בכורי אתה” והוא בלבב את יצועי אביו וחז”ל אומרים “כל האומרים ראובן חטא אינו אלא טועה”, זה היה דק מן הדק שאין לנו בכלל הבנה מה הלך שם עם ראובן שבלבל את יצועי אביו. ויעקב אבינו לא המתין לשלושים יום לפני פטירתו, אלא ליום פטירתו!

לפני שהוא נפטר, ממש שהוא כבר על ערש דווי, הוא מוצא לנכון לבקר את ראובן ולומר לו “פחו כמים אל תותר”

חז”ל שואלים למה הוא לא הוכיח אותו סמוך לחטא? אתם יודעים מה חז”ל אומרים? וואי! זה מבהיל.

יעקב אבינו אמר אם אני מוכיח את ראובן הוא יעזוב אותי ויברח לעשיו.

חז”ל אומרים “וישב ראובן אל הבור”. מהיכן שב? שהיה עסוק בשקו ובתעניתו!

ראובן כל הזמן עושה תשובה, וה’ אומר לראובן אתה פתחת בתשובה תחילה, חייך שבן בנך עומד ופותח בתשובה תחילה, ואיזהו זה הושע, שנאמר “שובה ישראל עד ה’ אלוקיך” ממנו יצא הנביא הושע, ויעקב אבינו אומר אם אני אוכיח אותו הוא יעזוב אותי וילך לעשיו. אתם קולטים?

כשאתה מוכיח בן אדם גם אם זה ראובן, וגם אם המוכיח זה יעקב, הוא עלול ללכת לעשיו!

אישה שמעירה – עושה הפוך

כשאישה מעירה לבעלה אז הוא לא ילך לעשיו הוא יהיה הוא בעצמו עשיו. הוא יפתח כלפיה שנהא והוא ינטור לה. הוא יחכה להזדמנות הראשונה שהיא לא תהיה בסדר והוא יחזיר לה מנה אחת אפיים כדי לאזן.

אני לא מדבר רק לאישה שמעירה לבעלה, אותו הדבר וקל וחומר בעל שמעיר ופוגע באשתו.

- את לא בסדר שלא הכנת צהריים, מה עשית כל היום?

ביקורת. אוטומטית מרגישים פה השפלה, השפלה גורמת לשנאה וריחוק, ביקורת מלשון קברות, זהו בית קברות, קוברים את הבן אדם.

גם שתיקה עלולה לקבור

ובכן, האם הפתרון הוא לשתוק?

רבותי! לשתוק זה גם לא פתרון, בפרט שתיקה טבעית שאישה שותקת זו לא שתיקה, אנחנו פשוט לוקחים את הכעס, את הכאב, מכניסים אותו פנימה לתת מודע, לעמקי הנפש, ושם הכעס ממשיך לחלחל, לפרוץ, להרבות ולהשריץ עוד ועוד רגשות שליליים כלפי הבן זוג, וזה הורס כל חלקה טובה!

לכן כשאתה שותק זו צריכה להיות שתיקה של אמונה, אבל “ה’ ילחם לכם ואתם תחרישון” זו שתיקה של אמונה.

השתיקה הנכונה – אמונה

מהי שתיקה של אמונה? שאני לא שותקת לך, אלא אני שותקת לה’.

נמחיש בדוגמה, חברה טובה של האישה מתחתנת הערב. האישה פונה לבעל:

בעלי היקר, הערב יש חתונה לחברה שלי.

- סליחה? הערב יש לי שיעור תורה אין מצב שאני מבטל את השיעור!

- אז מי ישמור על שלושת הקטנים?

- אין בייביסיטר? אימא שלך לא יכולה?

- אימא שלי לא יכולה.

- נא להישאר בבית גברת יקרה, אני לא אוותר על שיעור תורה!

המצב הזה גרם לירידת דמעות כמים, הסתגרות בחדר, וחסר תקשורת אחד עם השני.

הבעל היקר הלך לשיעור תורה. ידידי היקר, בשביל מה אתה לומד תורה? אתה לומד תורה וכשאשתך צריכה לצאת לחתונה ואין מי שישמור על הילדים אתה תגיד לה שאין מצב!

אולי אתה צריך ללמוד תורה שכשיגיע כזה מצב תגיד לאשתך: “אשתי היקרה, כל חיי השתוקקתי להגיע לניסיון שאת תגיד לי שיש לך ערב של חברה שהולכת להתחתן ואני אצטרך לקיים את מה שכתוב בתורה, ושמח את אשתו לעשות חסד ולשמח אותך ואני אשכיב את הילדים ואלמד תורה כאן בבית”.

הוא לא יבטל את השיעור ואשתו תישאר בבית עם הדמעות שלה ושלושת הקטנים.

מה עושים? האם היא היתה צריכה לשתוק? לקבל את זה?

את התשובה אנחנו אומרים כל ליל שבת. “פיה פתחה בחכמה”, אשת החיל לא סוגרת את הפה, להיפך כתוב שהיא פותחת אותו. אישה חייבת לפתוח את הפה בבית.

פיה פתחה בחכמה

“פיה פתחה בחכמה” - בבית האישה לא צריכה לשתוק, היא צריכה לדבר. אבל לא סתם לדבר אלא בחכמה.

אתם מכירים את המשפט, בכביש אל תהיה צודק תהיה חכם!

איך אומרים? בכביש – תהיה חכם!

כשהיא באה ואמרה לו: “אתה לא בן אדם! כשלך היו חתונות יצאת, כשיש לי חתונה אתה אומר לי שיעור תורה?” היא צדקה, אבל היא לא היתה חכמה.

“ותורת חסד על לשונה” - זוהי החכמה, אשת חיל מדברת תורת חסד.

נססה להסביר מהי חכמה ומהי תורת חסד.

מטיפלת
רגשית

052-5732470

רוצים להזמין את הרב לשיעור
ולהביא את האור לאזורכם?

בואו להיות שותפים ולהאיר את הדרך בכל הארץ!

חייגו עכשיו לשלומי כהן: 050-3739010

וקבעו תאריך לשיעור הקרוב!

שאל את הרב

לשאלות לרב
ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

לאשת החיל

הלחם שלא הגיע

פינת הסיפור של אשת חיל – שבו רגע, תנשמו. אולי גם אתם תגלו משהו חדש בין הפירורים...

בכפר אחד חי אופה מפורסם. בכל בוקר קם בחשכה, לש בידיים סדוקות את הבצק, מעצב כל כיכר באהבה.

"כך כל אחד ירגיש שאני זוכר אותו", היה לוחש לבצק כשהוא לש אותו, "ככה אדאג לכולם".

בכפר גר גם איש עיוור אחד, שהריח את הלחם עוד לפני שנגע בו.

מדי בוקר ניסה לממש בין ידיו את הריח, לפרוס, לאכול – ורוב הימים נשאר רעב.

הכיכר נפלה, נשברה, נדרסה.

והאופה? המשיך להניח וללכת.

יום אחד עצר זקן נודד בפתח ביתו של העיוור.

שמע את הנשימות הקשות, ראה את הפירורים על הרצפה, שאל:

"למה אתה רעב? הרי האופה נותן לך לחם כל בוקר."

העיוור ניחך, קולו סדוק כמו הלחם היבש:

"הוא נותן לי מה שיש לו לתת – לא מה שאני באמת צריך."

אני לא צריך לחם על אדן החלון. אני צריך יד, אני צריך קול.

מישהו שיבוא, יניח לי את הפרוסה על הלשון – וישיב איתי עד שאדע שבעתי."

באותו לילה לא נרדם האופה.

כל הפעסידות והכיכרות והמאפים שבלב – נשברו בו בבת אחת.

"מה עשיתי?" מלמל לעצמו.

"חשבתי שאני גומל חסד, ואני רק גומל לעצמי – מניח משהו לידם ובורח, שלא אצטרך לשבת שם, לראות בעיניים, לשמוע את הכאב, להרגיש את הצער... כי זה יותר קל להניח לחם על אדן חלון – מאשר לשבת ליד מישהו עיוור ולראות את החושך שלו."

בבוקר, במקום להניח כיכרות, דפק האופה על דלתו של האיש.

ישב מולו בשקט. פרס את הכיכר בידיים רועדות, הרכיב אותה בטיפת מים, פיזר מעט מלח, הניח לו על השפתיים. כשהעיוור בלע את הפרוסה הראשונה – דמעה חמימה גלשה לשניהם על הלח.

וככה אני מבינה, בדרך הבעש"ט הקדוש – חסד אמיתי הוא לצאת מהעולם שלי אל העולם של השני. זה לא לשים לו "כיכר" יפה על אדן החלון של החיים – אלא לשבת על כיסא קטן לידו, להרגיש את הבדידות שלו, להודות שגם אני כזה, גם אני רעב בחשכה – והנה ה' מאכיל גם אותי כל בוקר מחדש בידיים שלו.

רק אז, אומרת לי הנשמה בשקט:

"עכשיו את לא נותנת – את גומלת חסדים."

כי קודם קיבלת: קיבלת ממנו הצצה למה שאת בעצמך צריכה מהבורא.

ועכשיו, כשאת יוצאת מהכורסה שלך ויושבת ליד מישהו, הרחמים של ה' זורמים דרכך – וזו המנחה הכי מתוקה בעולם."

אהבה

במקום של 'מקבל' ולאפשר לבעלה לתת. תני לו שהוא יתן לך, הוא יהיה עבד שלך רק תני לו את ההרגשה שאת זקוקה לו: "ישמח אותי המילה הטובה שלך, אתה עושה אתי חסד, כשאתה דואג לי, משמח אותי, מפרגן לי".

הוא מוכן להיות שם בשבילך, רק תני לו את ההרגשה שהוא משמח אותך.

זה עובד גם עם ילדים

אני רוצה לספר לכם שזה עובד לא רק בין בעל ואישה, אלא גם בחינוך ילדים. הבן שלך לא קם בבוקר לתפילה ואתה צועק עליו: "קום כבר, השעה עשר וחצי, תראה איך אתה נראה". אתה שופט, אתה מבקר אותו, ותוכחה גורמת לבן להתרחק מאבא.

אבא רואה את הבן שלו לוקח פיתה ומורח חמום, שם שתי נקניקיות ואוכל, ואחר כך הוא אוכל עוד פיתה עם חמום ושתי נקניקיות.

האב אומר לבן שלו: "תגיד, אתה פרה? מה זה? תראה איך אתה נראה, תראה איך אתה אוכל..."

קודם כל אם הבן הזה עבר את גיל שבע עשרה סיכוי גדול שהוא יחזיר לאבא שלו תשובה שתמחץ את האבא – "ואיך אתה אכלת החמין בשבת? יותר טוב? עקבתי, אבא, אני למדתי ממך איך לאכול". הם יודעים לענות תשובות כמו שצריך.

לדבר עליו? לא. לדבר עליך!

זו לא הדרך לחנך את הילד. אם האבא אומר לבן – "מתוקי, כואב לי, עושה לי לא טוב לראות אותך ככה אוכל, אתה מוכן לדאוג שאבא לא יהיה בצער?"

אל תדבר איתו עליו, דבר איתו עליך, דבר איתו על הרגש שלך. הסיכוי שהוא ירצה לכבד הוא פי אלף מאשר שתוכיח אותו כי הוא יפתח כלפיך סלידה.

אל תדון – תבין!

זו גישה נכונה לחיים. אי אפשר ליישם את הגישה הזו אם אין לך את היסוד של דרך הבעש"ט: "אני לא יותר טוב ממנו, מי אני שאני אוכיח אותו?" משה רבינו לא מוכיח את עם ישראל, יעקב אבינו לא מוכיח את ראובן כי מי אני שאדבר נגדך? מי אני שאוכיח את אשתי? אנחנו לא באים לשפוט.

"אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו", אל תדון אל תשפוט, אדרבה אם החלטת שכן – "והוי דן את כל האדם לכף זכות". שה' יזכה שנוכח כולנו ללכת בדרך האמת. אמן כן יהיה רצון.

הכח של הרגש

הגבר הוא השכלי, האישה היא הרגש, ואפילו שיש כאלה גברים שהם די רגשיים כמוני שיכולים בשנייה לבכות ולהיפגע, עדיין הגבר בשורשו שכלי.

יש נשים שהן מאוד שכלתניות, למדניות, חכמות, אבל בפנים היא רגשית, עם כל החוכמות, ההבנות והשכל, בפנים היא רגשית, הכוח של האישה זה הרגש.

אישה צריכה לפנות לבעלה מהמקום הרגשי ולא השכלי.

אנחנו לא אמורים לשפוט אחד את השני, לא בעל את אשתו ולא אישה את בעלה, גם אם בעלך לא נותן לך ללכת לחתונה את לא אמורה לשפוט אותו.

כל ביקורת הורסת כל חלקה טובה.

איך אישה אמורה לדבר לבעלה? לא ממקום של שיפוטיות ולא ממקום של ביקורת. את לא אמורה לבקר את בעלך ואת לא אמורה להעיר לו על שום דבר.

אם אישה רואה את בעלה אוכל גבינה אחרי בשר, היא תאמר לו בנועם: "בעלי כשאתה אוכל גבינה אחרי בשר, זה מצער אותי". דברי על הרגש שלך – "יש לי צער כשאני רואה אותך אוכל גבינה אחרי בשר, ואתה בעלי היקר תדאג בבקשה שאני לא אצטער כי אתה היחיד שיכול לשמח אותי".

מה העומק? למה את לא אמורה לבקר אותו?

כי הדרך מלמדת אותנו שכל חיסרון אצל הזולת הוא בי וזה שאני לא אוכל בשר וחלב, זה לא כי אני צדיק ואתה רשע, אלא ה' ריחם עליי. ה' שומר עליך שלא תפלי לשם, אבל אם ה' יסיר את השגחתו ממך, את תמצאי את עצמך גם אוכלת את זה, את לא יותר טובה ממנו.

תפני לבעלך לא ממקום של שיפוטיות: "בעלי, אני אהיה בצער אם אני לא אלך לחתונה של חברה שלי, מאד יכאב לי".

"פיה פתחה בחכמה" – אני רוצה לקבל ממך, אני זקוקה לך, חכמה – כח מה? ענווה, תעשה איתי חסד, אני אהיה עצובה אם אשאר בבית ואתה בעלי היקר, יכול לשמח אותי. כשאשה לא באה לבעלה מלמעלה, שופטת, אלא באה ממקום נמוך – הוא הראשון שיקפוץ ויעשה שמניות באוויר לשמח את אשתו, זה טבעו של הבעל, הוא רוצה לתת, אבל תראי לי שאת מוכנה לקבל ולקבל זו ענווה: "בעלי, אני צריכה, אני זקוקה לך, תעשה איתי חסד".

הגאווה לא נותנת לאישה לדבר ככה. "סליחה? הוא לא עושה לי טובות אני אסתדר בלעדיו. מה פתאום שאני אגיד לו שאני עצובה?"

אשה צריכה לשים את עצמה מול הבעל

הנצי"ח יקיריכם באור התורה
הזמנות מיוחדות להקדיש את לימוד התורה
לעילוי נשמת יקיריכם או לרפואה והצלחה.

בסוף כל יום:

מי שברך לתורתם
ואזכרת נשמות לנפטרם

ר' נאור: 055-669-6727

כל ערב 21:00-22:30

ר' אברהם: 052-225-8276

גלי את טעמת המתק של התורה

בואו להצטרף אלינו ללימוד חוויתי

בכולל הערב החדש של 'דרך הבעל שם טוב'!

בית המדרש 'פני אהרן', רחוב האדמור מקוצק 20, בני ברק

הַעֲקָשָׁן יַצְלִיחַ פָּרֵק א'

זְכָרְיָה הָיָה בַּחוּר מְתוּק, יָרָא שְׁמַיִם וְצַדִּיק.

הוא התפלל בכונה, עבד על מדותיו והשתדל לעשות את רצון ה'. זְכָרְיָה הִשְׁתַּכֵּחַ לְהַצְלִיחַ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, אֲבָל לְצַעֲרוֹ, הַקִּב"ה לא חנן אותו בשל חריף. הראש שלו פשוט לא קלט את החומר הנלמד בכיתה. המוח שלו היה חלש והוא התקשה בהבנת הגמרא, אבל הוא היה עקשן והתאמץ מאוד להבין לפחות חלק מהחומר הנלמד. בסוף כיתה ח', כשהיה צריך זְכָרְיָה לַעֲלוֹת לְיִשְׁבִּיבָה קִטְנָה, נִסָּה הַמַּחֲנֵךְ לְדַאֵג לוֹ לְיִשְׁבִּיבָה מְתֻאֲמָה. הַמַּחֲנֵךְ הֶעֱרִיךְ אֶת זְכָרְיָה עַל אֵף מוֹחוֹ הַחֲלֵשׁ, הַצְלִיחַ לְרַאוֹת אֶת הַמַּעֲלֹת הַרְבּוֹת שֶׁלוֹ וְלֹא רָק אֶת הַחֲסִירוֹנוֹת. הוא אהב את זְכָרְיָה אֲהַבֵּת נֶפֶשׁ וְרָצָה מְאֹד לְעַזֵּר לוֹ, אֲבָל לְצַעֲרוֹ הַגָּדוֹל, לֹא הַצְלִיחַ. אֵף וְיִשְׁבִּיבָה לֹא הִסְכִּימָה לְקַבֵּל אֶת הַתַּלְמִיד הַחֲלֵשׁ.

זְכָרְיָה נָגַשׁ לְמַבְחָנִי קִבְלָה בְּכִמָּה יְשִׁיבוֹת, אֲבָל לֹא הַצְלִיחַ לַעֲנוֹת אֶפְרָלוֹ עַל שְׁאֵלוֹת בְּסִיסִיּוֹת. הוא הביט בראש הישיבה שבתן אותו ושתק רב הזמן, אז לחש בבושה, "איני יודע".

"אתה צריך ישיבה אחרת", אמרו לו בעדינות לאחר מבחן מביה, "פה זו ישיבה למצטינים".

זְכָרְיָה לֹא הִתְנַאֵשׁ וְהִמְשִׁיךְ לַנְּסוֹת. הוא עבר מישיבה לישיבה, אבל המבוכה חזרה על עצמה בכל המבחנים שנערכו לו. כל חברי כיתתו של זְכָרְיָה כָּבֵר הַתַּקְבֵּלוֹ לְיִשְׁבִּיבוֹת, וְרַק זְכָרְיָה נִשְׁאָר בְּלִי יְשִׁיבָה.

חָדָשׁ אֵלּוּל הַתַּקְרָב. הַחֲבֵרִים שֶׁל זְכָרְיָה אָרְזוּ מַזְוִדוֹת בַּחֲיִיךְ מְאֻשֶּׁר, וְזְכָרְיָה הִבִּיט בָּהֶם בְּעֵינָיִם כֹּלֹת וְלֹא יָדַע מָה לַעֲשׂוֹת. כִּשְׁחֲלָפוּ הַיָּמִים וְהוא הִבִּין שְׁאֵף יְשִׁיבָה אֵינָה עוֹמֶדֶת לְקַבֵּל אוֹתוֹ, הַחֲלִיט לַעֲשׂוֹת מַעֲשֶׂה.

הוא אָרַז מַזְוִדָּה, כְּמוֹ כָּל חֲבֵרָיו, וְקִוָּה לְטוֹב. הוֹרָיו הִבְחִינוּ בַּמַּזְוִדָּה וְהִבִּיטוּ בּוֹ בַּחֲיִיךְ מְאֻשֶּׁר. הם הבינו הַתַּקְבֵּל סוֹף סוֹף לְיִשְׁבִּיבָה, וְהִתְרַגְּשׁוּ הַטּוֹבָה. לְבוֹ שֶׁל זְכָרְיָה נִצְבֵּט. הוא לא רָצָה לְכַבּוֹת אֶת הָאִשֶּׁר שֶׁנִּדְּלַק בְּעֵינָיָהם שֶׁל הוֹרָיו, וְהִתְפַּלֵּל לַה' בְּלֵב שָׁבוֹר שִׁוְשִׁיעַ אוֹתוֹ.

יומים לפני ראש חדש אֵלּוּל, שבו התחיל ה"זמן", הלך זְכָרְיָה לְרַבּוֹ הָאֲהוּב, הַמַּחֲנֵךְ בְּכִתָּה ח'. "כְּבוֹד הַרֵב", אָמַר בְּקוֹל סְדוּקָה, "לֹא הַתַּקְבֵּלְתִּי לָאֵף יְשִׁיבָה, מָה אַעֲשֶׂה? אֵינִי רוֹצֶה לְלַמֵּד תּוֹרָה!"

הַרֵב חִיר אֵלָיו בְּעִידוּד: "הַעֲקָשָׁן יַצְלִיחַ, זְכָרְיָה. אתה מכיר את הכלל הזה? הרי אתה עקשן מאוד. אתה לומד טוב ושוב ושוב ואינך מוותר עד שאֲתָה מֵבִין, עַל אֵף שֶׁקִּוְשָׁה לָךְ וְהִיִּית לִי כוֹל לְהִתְנַאֵשׁ. עַקְשָׁנִים תְּמִיד מַצְלִיחִים בְּסוֹף!" אָמַר הַרֵב בְּלִהֵט, "בְּאִיזוֹ יְשִׁיבָה אֲתָה רוֹצֶה לְלַמֵּד?" הַתַּעֲנוּ.

ש ה ו א

מְאֹד מֵהִבְשׁוּרָה הַטּוֹבָה. לְבוֹ שֶׁל זְכָרְיָה נִצְבֵּט. הוא לא רָצָה לְכַבּוֹת אֶת הָאִשֶּׁר שֶׁנִּדְּלַק בְּעֵינָיָהם שֶׁל הוֹרָיו, וְהִתְפַּלֵּל לַה' בְּלֵב שָׁבוֹר שִׁוְשִׁיעַ אוֹתוֹ.

"בישיבת שמחת התורה, בעפולה", השיב זְכָרְיָה בְּלִי לְהִסָּס. הַרֵב הִבִּיט לְתוֹךְ עֵינָיו. "אֵז פְּשׁוּט תֵּלֵךְ לְיִשְׁבִּיבָה, תַּתְּעַקֵּשׁ, וּבְסוֹף יִקְבְּלוּ אוֹתְךָ."

זְכָרְיָה הִקְשִׁיב לַעֲצָתוֹ שֶׁל הַרֵב וְנִסָּע לַעֲפּוּלָה. הוא הגיע לישיבה ולפת את המזוודה במתח. בחור גבוה התקרב לעברו. "איך קוראים לך?"

"זְכָרְיָה", הִשִּׁיב, יָדָיו הִזְיָעוּ עַל יְדֵיִת הַמַּזְוִדָּה.

"רַגַּע... אֵינְךָ מוֹפִיעַ בְּרִשְׁמִימוֹת". הַגְּבוֹה בָּחַן אוֹתוֹ בְּדַקְדָּקוֹת.

"נִבְחַנְתִּי פַּה", הִתְנַחֵן זְכָרְיָה.

"כֵּן, אֲבָל לֹא הַתַּקְבֵּלְתָּ... יֵשׁ הַבְּדֵל. אֲנִי מַצְטַעֵר, זְכָרְיָה, אֲבָל אֵין לָךְ חֵדֶר בְּפִנְיָמִיָּה, לֹא מְקוֹם בְּבֵית הַמְדָּרֶשׁ, לֹא מְנָה בַּחֲדָר הָאֵכָל... אֵין לָךְ מָה לְחַפֵּשׁ פַּה."

"תוכל לפחות להודיע לראש הישיבה שהגיע בחור בשם זְכָרְיָה שְׂרוֹצֶה לְהַתְקַבֵּל לְיִשְׁבִּיבָה?" קוּה זְכָרְיָה.

הַבַּחוּר נֶאֱחָז, וְהֵלֵךְ לְחַדְרוֹ שֶׁל רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה. רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה זָכַר אֶת הַבַּחוּר שֶׁלֹּא יָדַע לַעֲנוֹת דִּבְרֵי כְּשֶׁנִּבְחַן אֲצִלוֹ, וְהִשִּׁיב לְגְבוֹה כִּי הַבַּחוּר הַחֲדָשׁ שֶׁהִגִּיעַ, אֵינוֹ מְתֻאֲמָם לְיִשְׁבִּיבָה. הוא חָזַר כְּעֶבֶר כְּמָה דְּקוֹת וְאָמַר לְזְכָרְיָה: "רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה אָמַר שְׁאֵין לָךְ מְקוֹם בְּיִשְׁבִּיבָה. חֲפֹשׁ מְקוֹם אַחֵר, שְׁתוּכַל לְהַצְלִיחַ בּוֹ יוֹתֵר."

זְכָרְיָה הִנָּהוּ בְּכָאֵב עָצוּר, "לְשִׁבֵּת בַּמְדָּרְגוֹת אֵינִי יוֹכֵל, נָכוֹן?" וְדָא.

"כֵּן, אֲתָה יוֹכֵל", הַגְּבוֹה הִנָּהוּ וְהִבִּיט בּוֹ בְּמַבְטַ מוֹזָר. זְכָרְיָה הִתְעַלֵּם מֵהַמַּבְטָה, הוא יָרַד בַּמְדָּרְגוֹת שֶׁהוֹבִילוּ לְכִנְסִיָּה שֶׁל בֵּית הַמְדָּרֶשׁ, הִתְנַשֵּׁב שָׁם, הֵנִיחַ אֶת הַמַּזְוִדָּה, וּפְשׁוּט נִשְׁאָר, הַחֲלִיט לְהַתְעַקֵּשׁ כְּמוֹ שֶׁיַּעַץ לוֹ הַרֵב.

הַמְדָּרְגוֹת נִעֲשׂוּ צִפּוֹפוֹת. הַתַּלְמִידִים עָבְרוּ לִיד זְכָרְיָה בְּדִרְכָּם לְבֵית הַמְדָּרֶשׁ וְהִבִּיטוּ בּוֹ בְּתִמְחִיָּה: "סְלִיחָה... סְלִיחָה..." הוא היה מתכוון בפנה, מִשְׁפִּיל מַבֵּט. כְּשֶׁנִּכְנסוּ לְבֵית הַמְדָּרֶשׁ לְתַפְסֵּל מִנְחָה, פָּתַח זְכָרְיָה חֲרִיץ בְּדִלֵת, עָמַד בַּמְדָּרְגוֹת וְהִתְפַּלֵּל יַחַד אֲתָם. כְּשֶׁהִשְׁעוֹת חָלְפוּ וְהַרְעַב הַחֵל לְהַצִּיק לְזְכָרְיָה, הוא הִבִּין שֶׁבִּשְׁבִּיל לְהַצְלִיחַ לְהַתְעַקֵּשׁ, הוא חָיֵב לְהִשְׁגִּי אֵכָל. הוא הִמְתֵּן מִחוּץ לְחֵדֶר הָאֵכָל עַד שֶׁכָּל הַתַּלְמִידִים יִסְיְמוּ לְאֵכָל וְנָגַשׁ לְטִבָּח: "אֲפֹשֶׁר בְּבִקְשָׁה לְקַבֵּל מִשְׁחֵה לְאֵכָל?" בְּקֹשׁ בְּשִׁקֵּט. הַטִּבָּח בָּחַן אוֹתוֹ: "אֲתָה לוֹמֵד כָּאֵן? אֵינִי מִכִּיר אוֹתְךָ!"

"אֵינִי... רוֹצֶה לְלַמֵּד", אָמַר זְכָרְיָה בְּתַקוּהָ, "אֲבָל בִּינְתִים, אֵין לִי תַשְׁלוּם לְתֵת עֲבוֹר הָאֵכָל..."

הַטִּבָּח הִבִּיט בְּזְכָרְיָה בְּרַחֲמִים. "פָּנָה אֶת הַשְּׁלֶחָנוֹת, נִקֵּה הַכֵּל, וְאַחֵר כֵּךְ תִּקְבֵּל מְנָה. אֲשֻׁמֵּר לָךְ אַחֵת."

הָאֵם יִמְשִׁיךְ זְכָרְיָה לְהַתְעַקֵּשׁ, אוֹ יִשְׁכַּר בְּסוֹף? וְהָאֵם הַעֲקָשָׁנוֹת תוֹעִיל לוֹ?

הַמֶּשֶׁךְ יָבוֹא בַּעַז"ה בְּשָׁבוֹעַ הַבָּא.

לְהַאֲזִינָה לְסִפּוּר בְּקוֹ "לִידִים בְּדִרְכָּה": חֵיגוֹ 08-9190090 וּבַחֲרוֹ אֶת מַסְפַּר הַסְּפּוּר הַמוֹפִיעַ בְּעֵנֶן שֶׁמַּעַל הַכּוֹתֶרֶת.

כל בית בישראל
פותח את כל הקווים
לכל בני המשפחה

להצטרפות חייגו: 08-9190090

אין בית
ללא קו הילדים!

19
לילד

*שימו לב במידה ואינכם יכולים לעמוד בתשלומים, אנא צרו עמו קשר. אנחנו פותחים לכולם את הקווים